

PŘIMĚL JI VSTOUPIT DO SVĚTA ZVRÁCENÝCH HER.

ŠÍLENSTVÍ VNÁS

Annora Nesta

 BARONET

Šílenství v nás

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Annora Nesta

Šílenství v nás – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ŠÍLENSTVÍ
V NÁS

ŠÍLENSTVÍ V NÁS

Annora Nesta

Tato kniha obsahuje psychický nátlak,
realistický popis násilí a explicitní sexuální scény.

Copyright © Nesta Annora

ISBN tištěné verze 978-80-269-2472-2

ISBN e-knihy 978-80-269-2480-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2481-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2473-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

PLAYLIST

Play with Fire – Sam Tinnesz, Yacht Money
Gangsta – Kalani
Wolves – Sam Tinnesz, Silverberg
Man or a Monster – Sam Tinnesz, Zayde Wolf
Who Are You – SVRCINA
Bloody City – Sam Tinnesz
Villian – Halfives
Reaper – Silverberg, Jordan Frye
Gettin' Wild – Silverberg, Ruelle
Glass Heart – Tommee Profitt, Sam Tinnesz
Alpha – Little Destroyer
Paranoia – Naomi
In The End (Instrumental) – Tommee Profitt
The Machine – Reed Wonder, Aurora Olivas

Všem, kteří věřili v mé sny.

PROLOG

O dcházela z práce jako poslední. Zamkla vchodové dveře na dva západy a klíče si pečlivě schovala do kabelky, aby nehrozilo, že je opět ztratí. Vzhlédla k nebi a zamračila se na obrovský mrak, který se rozprostřel nad New Yorkem.

Podzimní déšť vyhnal z blízkého parku všechny lidi, jenom dívka s havraními vlasy jím potřebovala proběhnout, aby se dostala domů, kde na ni čekala její babička Grace.

Váhavě přešlápla z nohy na nohu a stočila pohled ke stanici metra vzdálené pár metrů od místa, kde pracovala.

Na nebi se ozvalo hlasité zahřmění a déšť přidal na intenzitě. Dívka stojící pod stříškou kavárny se přistihla, jak nad jízdou metrem uvažuje. Zavrtěla hlavou a mezi prsty silně stiskla popruh kabelky. *Nejde to.* Nemůže si dovolit utrácet peníze.

Sebrala odhodlání, nasadila si kapuci od mikiny a vběhla do deště mezi další Newyorčany, kteří hledali úkryt před smrští. Kličkovala a prodírala se mezi davy lidí, dokud ji nezastavil semafor na přechodu. Zaslechla troubení a rychle uskočila, když taxík projel skrz kaluž a málem na dívku poslal další spršku vody. *Jako by*

jí ten déšť nestačil. Promočená až na kost čekala, než se konečně rozsvítí zelený panáček, a ona bude moct rychle přeběhnout do parku. Jakmile se tak stalo, ani na vteřinu nezaváhala a vyrazila.

Ten den nebyl park z technických důvodů řádně osvětlený. Pohled na něj působil až děsivě. To jí ale neodradilo nebo spíš neměla jinou možnost, protože déšť byl stále silnější. Jak se setmělo, pomalu ani neviděla na cestu. Avšak svoji obvyklou trasu znala nazpaměť, nedělalo jí problém se zorientovat.

Snažila se vyhýbat kalužím, ale ne vždy se jí to podařilo. Třásla se zimou a začínalo jí bolet v krku, jak vdechovala studený vzduch. *Musím přidat,* říkala si, aby byla co nejdřív doma, kde na ni určitě čekala babička i s meduňkovým čajem. Bála se, že jí tohle počasí přivodí angínu. To ale nepřicházelo v úvahu. Představa, že by nešla do práce a vydělala si tak méně peněz, jí příliš děsila.

Zvedla hlavu a zpomalila, aby zjistila, kde se přibližně nachází. Tělem jí projel pocit úlevy, když v šeru rozeznala známý altán a vedle něj sochu anděla. Díky tomu poznala, že se brzy z parku dostane. Opět přidala do kroku, ale rázem se zastavila a celá strnula. Pohled na muže ležícího na zemi ji doslova přimrazil na místě. Něco nesrozumitelného mumlal, přitom vyděšeně hleděl do tváře dalšího muže, který nad ním stál a mířil na něj pistolí.

Dívka se nedokázala pohnout z místa ani nijak zareagovat. Srdce jí bilo do hrudi tak hlasitě, až dostala strach, aby muž se zbraní její zrychlený tep nezaslechl. S vytřeštěnýma očima pozorovala, jak nebohého chlapa kopnul do tváře.

Chtěla utéct, chtěla zavolat pomoc, ale byla příliš v šoku na to, aby se k tomu odhodlala. Probral ji až

jediný výstřel, který ukončil život neznámého muže. Dívka tiše vyjekla a překryla si ústa dlaní. Vrah, jehož tvář byla skrytá pod maskou, k ní stočil pohled, což konečně přimělo její tělo k pohybu.

Otočila se a rozběhla se pryč, co jí síly stačily. Zakopávala o vlastní nohy, několikrát skončila na zemi, ale pokaždé se zvedla a běžela dál. Adrenalin, který jí koloval celým tělem, jí dodával energii, kterou nutně potřebovala. Déšť ještě zesílil, přes slzy neviděla ani na krok. Měla šílený strach, že ji muž doběhne a taky bezohledně zastřelí.

Jenže on ji ani nesledoval. Několikrát se ohlédla a nikde jej nezahlédla. Vyběhla na ulici a vyčerpáním padla na kolena. Procházející lidé si okamžitě všimli zašpiněné a vyděšené dívky. Během několika minut dorazila záchranka i policie, která prohledala celý park, avšak tělo muže nenašla. Stejně jako žádné důkazy. Jako by k ničemu nikdy nedošlo. Dokonce ji obvinili, že si to vymyslela.

Nechápala to. Věděla, co viděla. Přece nebyla blázen. Ovšem neměla potřebu to nikomu dokazovat. Věděla, že jí tak či tak neuvěří. Policie to řešit nechtěla, případ zametla pod stůl podezřele rychle. Nebylo to spravedlivé, jenže co s tím ona zmohla?

Raději se vrátila ke svému životu, který byl už tak dost složitý, a snažila se na všechno zapomenout. Jenže jak by mohla, když to byl muž v černé masce, který ji každou noc pronásledoval ve snech?

1. KAPITOLA

Příští zastávka – 42. ulice – Bryantův Park,“ oznámí ženský hlas z reproduktoru a vlak se dá do pohybu. Pevně se chytím mastný tyče a nervózně si koušu dolní ret. Zaspala jsem. Už zase. A Alexis mě varovala, že mě zabije, pokud ještě jednou přijdu pozdě. Zkontroluju čas a trochu se mi uleví. Zbývá mi ještě deset minut, to se dá stihnout.

Tlačím se mezi nevrlý Newyorčany, dokonce schytám pár nadávek, ale ignoruju je, protože mám jen jediný cíl. Dostat se k těm debilním dveřím. Pokaždé se u nich snažím udržet, protože jezdím pouze dvě zastávky, ale do vlaku se vždycky nahrne tolik lidí, že skončím namačkaná všude možně, jen ne u těch dveří. Nakonec se mi podaří procpat se k nim. Zbytek cesty zírám před sebe, v odrazu ale nepřehlédnu zlostné pohledy cestujících mířící přímo na mě. Jen nad tím převrátím oči. *Sorry, lidi, určitě taky spěcháte, ale mně jde o život.*

Vlak přijede do stanice a já se téměř rozletím k eskalátorům, které mě vezou nahoru celou věčnost, protože mi nikdo nechce uhnout. Nejradši bych všechny nakopla do zadku. Poklepávám nohou a ruce zatínám v pěst. Pro vlastní psychické zdraví se odmítám po-

dívat, kolik času ještě mám. Nebo jak velký zpoždění mám.

Jakmile se dostanu nahoru, musím proběhnout dlouhou chodbou. Dupot mých těžkých bot s sebou nese ozvěnu, díky které mi lidé přede mnou uhýbají z cesty. Vidím před sebou schody a беру je po dvou. Jarní vánek a příjemné sluneční paprsky pohladí mou pokožku, když zdolám i poslední schod a zastavím se na 42. ulici. Odolám nutkání chvíli počkat a nechat slunce, aby mě svým teplem zahřálo, protože v metru je fakt hnusná zima, a rychlou chůzí dojdu k malé kavárně na rohu ulice.

Otevřu dveře, můj pohled automaticky střílí k hodinám visících na zdi, a ze srdce mi spadne obrovský kámen. Za tři minuty osm, stihla jsem to. Zavřu za sebou a teprve pak si uvědomím, že tu nikdo není. Což by mělo být v pořádku, pořád máme zavřeno, ale očekávala jsem aspoň Alexis, jak mě bude od pultu vyhlížet a měřit čas. *No ale někdo tady být musí, když bylo odemčeno.*

Projdu kolem několika stolů a pokračuju dál do zadní místnosti, kam si odkládáme věci. Otevřu dveře do kumbálu, který Alexis hrdě nazývá šatnou, protože tu jsou připevněné tři věšáky, ale prostě to je kumbál. Mop s koštětem a všemožný čisticí prostředky, co jsou vystavený na polici, mi to potvrdí. Ovšem nestěžuji si.

Na jednom z věšáků visí křiklavě zelená bunda se žlutým pruhem na zádech. *Ha! Takže Leo tady někde je.* Odložím si kabelku, sundám si koženou bundu a odcházím do koupelny hned vedle, abych si umyla ruce. Zajímalo by mě, kde se Leo schovává. Tohle místo není nějak velký, divím se, že jsme na sebe ještě nenarazili.

Vejdu do koupelny, postavím se k umyvadlu a zamračím se na svůj odraz v zrcadle. Jak jsem zaspala, nestihla jsem si zakrýt kruhy pod očima. To je tak, když celou noc nemůžete, *nebo spíš nechcete*, spát a usnete až k ránu.

Potlačím zívnutí, pootočím kohoutek a vykřiknu. V tu ránu jsem vzhůru jako nikdy, protože na mě zaútočí proud ledový vody. „Do prdele!“

Oblečení se mi lepí na kůži, oči mám zavřený a poslepu se snažím nahmatat kohoutek, abych vodu vypela. Když se mi to podaří, na zemi je úplná potopa a já jsem mokrá od hlavy až k patě. Dokonce i ponožky v botách mám nasáklé vodou.

„Leo, já tě zabiju!“ zaječím a v ten moment se objeví ve dveřích i s telefonem v ruce.

„Apríl!“ Chechtá se a fotí si mě za všech úhlů. *Apríl?* Tak proto tady Alexis ještě není. Jsem blbá, mělo mi dojít, co je dneska za den.

„Přestaň se smát jak retard a radši mi podej nějaký ručník,“ okřiknu ho a snažím se nemyslet na to, jaká zatracená zima mi je.

Leo na vteřinu odběhne a vrátí se s ručníkem. Vyrhnu mu ho a začnu se zběsile sušit. Sem tam zahlédnu, jak se na mě neustále šklebí. „Nečerti se, Raven, ty víš, jak tenhle den miluju.“ Udělá na mě psí očka, protože ví, že mu to vždycky projde. Jenže tentokrát zašel daleko a pouhý pohled to nespraví.

Na hlavě si vytvořím turban a ruce se snažím držet dál od těla, aby se mi mokré tričko nelepilo na kůži. „Jo, ale nestačilo by ti mi třeba pod židli strčit prdící polštářek?“ S radostí bych uvítala takový vtípek. Klidně, ať si mě tak napálí před zákazníky.

Leo si odfrkne a uraženě vyšpulí dolní ret. „Nudný. Copak mě máš za nějakýho amatéra?“

Zavrtím hlavou a vykročím k němu. S každým krokem moje boty nepříjemně čvachtají. „Ne, to nemám. Ty jsi doslova a do písmene aprílový král.“

Spokojeně se usměje a narovná se do plné výšky. Modré oči mu zajiskří. „Jo, myslíš?“

Horlivě přikývnu a v hlavě se mi rodí nápad, se kterým mu ten úsměv zase rychle zmizí. „Samozřejmě. A za to bys měl dostat odměnu. Tušíš, co to bude?“

Zamyšleně se poškrábe v kudrnaté kšticí. „No, nejlepší odměna by pro mě byla, kdybych si to mohl rozdat s tím číšníkem z restaurace naproti přes ulici, ale ty bys na mě tak hodná nebyla,“ řekne to tak vážně, že mám co dělat, abych nevyprskla smíchy. Leo o zmíněném číšníkovi básní už asi dva měsíce, ale ještě se neodvážil jej oslovit.

Položím mu ruku na rameno, abych ho dostala zpět do reality, protože vidím, že je myšlenkami jinde. Tvářil se při tom tak chlípně, že jsem opravdu nechtěla vědět, jaké scénky si s panem číšníkem představoval.

Když se na mě podívá, prozradím mu: „Za odměnu to tady celý uklidíš. Žádnéj důkaz po tvým vtípku tady nebude.“ Poplácám ho po tváři, protáhnu se kolem něj a mířím vedle do šatny, kde mám náhradní oblečení.

Leo za mnou zvolá: „Počkej! Ty mi nepomůžeš?“

Než zmizím vedle, věnuju mu poslední pohled. „Ani náhodou, jdu se převlíct. A pospěš si, než dorazí Alexis, jinak ti natrhne prdel,“ řeknu a Leovy oči se rozšíří hrůzou.

Zavřu se v šatně a nakouknu do jedné z poliček, kde mám náhradní oblečení pro případ, že bych na sebe vylila ledový kafe nebo tak. Převleču se do volných černých kalhot a tmavě modrého svetru. Nové ponožky mi okamžitě zahřejí zmrzlé nohy. Boty nechám od-

počívát u topení a nazuju si pantofle, ve kterých se necítím zrovna pohodlně, ale teď si nemůžu stěžovat. Pořád mě studí spodní prádlo, náhradní s sebou bohužel nemám. Ale to přežiji. V kabelce najdu gumičku a vlasy si stáhnou do drdolu. Nemám na sobě žádný make-up, za což jsem nakonec fakt ráda.

Vylezu z šatny a první, co uvidím, je Leo utírající podlahu. Přijdu k němu a lehce ho kopnu do zadku. Vyjekne a zamračí se na mě. Dábelsky se usměju, když zaslechnu cinknutí zvonku nad vchodovými dveřmi. *Že by Alexis?* Leo zbledne, na okamžik ztuhne od hlavy až k patě, ale hned se vzpomatuje a přidá. Teď podlahu drhne skoro až agresivně.

I když bych si ráda užila pohled do jeho zděšené tváře, nechám ho být a jdu se podívat, kdo to je. U pultu stojí žena ve středním věku, ve tváři přísný výraz. *Ach, jen zákaznice. Leo má štěstí.*

„Dobrý den, máte vybráno?“ usměju se na ni. Věnuje mi opovrhující pohled, když tmavě modré oči zvedne k mému účesu. *Nesmíš být drzá na zákazníky!* Vzpomenou si na slova Alexis a potlačím chuť jí něco říct.

„Ano, dám si střední karamelové latte. S sebou.“ Přikývnu a dám se do práce. Pospíchám, aby ta žena co nejrychleji vypadla. Jenže kávovar je pomalý a já mu za to nadávám. Jakmile mám hotovo, žena zaplatí, a když je na odchodu, objeví se vedle mě Leo.

„Víš, že s tím drdolem jsi úplně nejkrásnější?“ Položí mi ruku kolem pasu a já se po něm oženu. „Nebij mě!“ vyjekne prosebně. Dobře ví, že bych ho dokázala zmlátit. Je to pár měsíců, co jsem chodila na kurz sebeobranu.

Zavrtím nad ním hlavou. „Příští rok si vymysli něco, po čem nezůstane takovej bordel,“ požádám ho klidně, ale malou ránu do ramene si neodpustím.

Leo si položí dlaň na srdce. „Dobře, slibuju. Poučím se ze svých chyb.“

Zvonek ohlásí příchod a ve dveřích spatřím Alexis. Tmavě hnědé vlasy má v culíku a očima stejné barvy nás ostražitě pozoruje. S Leem jí popřejeme dobré ráno, ale ona se místo pozdravu zeptá: „Co provedl tentokrát?“ Oba se na sebe podíváme. Leův prosebný výraz mluví za vše. Věděl, že z toho může mít průser. Alexis jeho vtípký dobře zná, proto taky přišla pozdě, aby to neodnesla ona. Je to snazší než Leovi nástrahy v kavárně zakázat. Alexis ho má ráda, protože... protože je to prostě Leo. Každý ho má rád. Ale oba jsme věděli, že s tím umyvadlem to bylo přes čáru.

Jeho štěněcí výraz nabral na intenzitě a já převrátila oči. Otočila jsem se zpět k Alexis. „Nic velkého, ale myslím, že bys mi za to mohla odpustit aspoň dalších deset pozdních příchodů.“

Založila si paže na hrudi a zrak jí vystoupal až k mým vlasům. „Dva, když mi vysvětlíš, proč máš mokré vlasy.“

Netrvalo mi dlouho si něco vymyslet. „Zaspala jsem a nestihla si je vyfénovat.“

Povzdechne si. „Že se vůbec ptám.“ Odebere se dozadu.

Leo mi vtiskne pusu na tvář. „Máš to u mě.“

„Spravil si to umyvadlo?“ zeptám se a povytáhnu obočí.

Leo otevře pusku a málem se rozplácne na podlaze, když se rozběhne za naší šéfkou. „Alexis, počkej!“

Sotva je zahlédnu, usměju se jako šílenec. Je poledne, kavárna je skoro plná, přesto odhodím utěrku a roz-

běhnu se k Erin, která s Trevorem v patách vchází dovnitř.

„Máš to?“ zeptám se jí nedočkavě. Erin je naše kámoška a kolegyně, jen si teď na nějakou dobu dává pauzu.

Přikývne a se zářivým úsměvem vytasí fotku z ultrazvuku. Zalapám po dechu a prstem přejeďu po fotce. „Ten je maličký.“ Rozplývám se a Trevor si odfrkne.

Erin ho šťouchne loktem do břicha. „Trevor se s tím ještě nesrovnal. Z kluka nakonec bude holka.“

Zaječím. Lidi se na mě nespokojeně mračí, ale já si toho nevšímám. Erin pořádně obejmu. Mám z ní ohromnou radost. Vím, jak si přála holčičku. „To je skvělý! Moc gratuluju!“ Odtáhnou se a obejmu Trevo- ra. „A tobě taky, ty bručouně.“

Protočí oči a vezme Erin za ruku. „Já jsem šťastnej, fakt jo. Jen jsem byl natěšenej na kluka jak poleno a teď budu mít dvakrát ji,“ řekne ze srandy a od Erin schytá pohlavek.

„Blbečku.“ Mračí se na něj, ale dlouho jí to nevydrží. Rty se jí roztahují do širokého úsměvu. I já se usmívám při pohledu na ně. Jsou spolu už pátým rokem a já jen čekám na den, kdy se konečně zasnoubí.

Zatímco na sebe zamilovaně hledí, ukáže se Leo, položí si hlavu na moje rameno, a jakmile zaznamená ultrazvuk, co Erin drží v ruce, vytrhne jí ho. „Můj bože! To je... to je tak... to vůbec nevypadá jako dítě,“ piští mi do ucha.

Všichni koukáme na zmateného Lea, jak fotku otáčí v ruce. „Ježíši Kriste, pojď sem, já ti to vysvětlím.“ Erin ho vezme za ruku a odvede stranou.

Zasměju se a otočím se k Trevorovi. Dívá se na mě. „Co na mě tak zíráš?“ zeptám se pobaveně.

„Jen zkouším přijít na to, jakým vtípkem tě Leo le- tos dostal.“

„Dopřála jsem si sprchu přímo z umyvadla.“

Zazubil se na mě. „Kecáš?“

„Ne, ještě mám mokré vlasy.“ Vytáhla jsem z drdolu pramínek vlasů stále poznamenaný aprílovým fůrkem.

„A jo.“

„Pracuje tady někdo, nebo ne?“ okřikne nás Alexis, která stojí u pultu a s rukama v bok na nás nevěřicně hledí.

Než vyrazím pro Lea, ukážu na Trevora výhrůžně prstem. „Alexis ani slovo! Lea by zabila, kdyby věděla, co vyvedl.“

Zamyšleně si promne bradu. „To zní docela lákavě.“

„Pitomče,“ zamumlám, ale rty se mi zvlí v úsměv.

Jdu pro Lea, který se rozplývá nad fotkou a předává Erin své rady. „Dej na mě, nejlepší jména začínají na L,“ prohlásí smrtelně vážně, jako by si to právě nevymyslel.

Obě nad ním zavrtíme hlavou. Čapnu ho za zástěru a odtáhnou zpět k pultu, jinak nás Alexis sežere zaživa. Dáme se do práce a Erin s Trevorem za nějakou dobu odchází. Samozřejmě nezapomenou ultrazvuk ukázat šéfcce. Od Trevora dostaneme slib, že nám zítra přijde pomoci. Sem tam si vezme nějakou směnu, protože bez Erin to s Leem občas nestíháme.

Čas utíká, do zavíračky zbývají tři hodiny. Alexis se vypaří o něco dřív a já budu odcházet společně s Leem. Nehrozí, že bych tady zůstala jako poslední. Potom mě čeká jízda metrem. A jak přemýšlím o cestě domů, v hlavě mi vyvstane otázka. *Uvidím ho tam zase?*

2. KAPITOLA

Sleduji Lea, jak zamyká dveře a pro sebe si nadává. „Do prdele! Tenhle zámek je příšernej. Má se otočit a zacvaknout, to je jediná věc, kterou má udělat. A i to nezvládá,“ funí našťvaně a pomalu ztrácí nervy. Nikdy mu ty dveře nešly zamknout. A to jsme mu ten kouzelný trik ukazovaly s Alexis snad tisíckrát.

Ještě chvíli se bavím nad jeho utrpením, než se rozhodnu mu pomoci. „Kolikrát ti to budu říkat? Jsi na něj moc hrubej, musíš s klíčem něžně otočit,“ vysvětluju a pomalu s klíčem otočím. Zámek cvakne a je po problému.

Leo si odfrkne, vytrhne mi klíč z ruky a schová si jej do kapsy barevné bundy. „Nezaslouží si jemný zacházení. Dneska jsem se nemohl dostat dovnitř, zabralo mi to deset minut. Málem jsem nestihl připravit svůj dokonalej žertík.“ Vezme mě kolem ramen a společně vykročíme směrem k metru. *To by ale byla fakt škoda, kdyby to nestihl. Sakra!*

Seběhneme schody a chvíli se zdržíme u automatu na lístky. To je pro Lea další záhadná věc, se kterou se ještě nenaučil pracovat. Pokaždé zrudne v obličeji celý navztekáný a uvažuje, že se na to vykašle a prostě pojede bez lístku, načež mu já povídám, jaký by měl

průser, kdyby ho chytil revizor. Vždycky mu to rozmluvím.

Jakmile má vybojováno, jsem na řadě já. Podám mu igelitovou tašku s mým nebohým oblečením a přistoupím k automatu. Vždycky mě bolí, když do toho přístroje vhadžu drobný a přicházím o peníze, byť je to jen malá částka. *Jenže je to nutný, a hlavně si večer vyděláš slušný prachy*, řeknu si pokaždé a cítím se o trochu líp. Leo mi vrátí tašku a pokračujeme dál.

Nastoupíme na eskalátory, můj kamarád mi něco horlivě vypráví, ale já ho nevnímám, protože v tuhle chvíli moje myšlenky směřují k němu.

Bude tam? Věřím, že ano. Stejně jako poslední tři týdny.

Sjedeme dolů, kde se jako obvykle s Leem rozloučím, protože jede na opačnou stranu.

„Vyřid' Grace, že se těším na nedělní oběd!“ volá na mě, když nastupuje do vlaku. S úsměvem přikývnu a za Leem se zavřou dveře. Babička zve Lea každou neděli na oběd. Je to taková běžná věc, ale oba dělají, jako by to byl nácvik na Den díkůvzdání. To znamená, že babi navaří jídla jak pro deset lidí a Leo si obleče svoje nejlepší sako.

Ještě vidím, jak mi Leo z vlaku zamává a omylem loktem flákne nějakého chlápka do hlavy. Pochopitelně ho to naštvě, ale o Lea strach nemám. Když si to zvládne vyžehlit u rozzuřené Alexis, tohle zvládne taky. Následně jeho vlak odjíždí a já zůstávám sama. *Sama*. A můj žaludek začíná dělat přemety. Projede mnou nepříjemný pocit a udělá se mi špatně, ale vím a pořád si říkám, že se mi nemůže nic stát. Nejsem tady úplně sama, jen mezi stovkou dalších lidí, takže jsem v pohodě. To jediné mě uklidní, když mě čeká jízda metrem. Plus *on* dokáže svojí podivností a záhadností od-

vést moji pozornost od toho nepříjemného pocitu. Což je zvláštní, protože někdo jako *on* by zrovna ten pocit měl spustit na nejvyšší level.

V tunelu zahlédnu dvě světla, kolem mě se začnou tlačit lidi a vlak přijíždí do stanice. Dveře se otevrou, počkám, než se dav lidí vyvalí ven, a následně nastoupím. Chytnu se tyče a chvílku čekám, než se *tam* podívám. Poznám, že je tady. Cítím na sobě jeho pohled, ale když se k němu otočím, hlavu má skloněnou. Sedí na stejném místě, jako každý den od té doby, co jsem si jej všimla poprvé.

Nikdy jsem mu neviděla do tváře, nevím, kdo to je, neznám ho. Jen tady sedává a sleduje mě. Mělo by mě to děsit a jistým způsobem i děsí, ale nikdy mě nesledoval i mimo metro. Zpozorovala jsem, že vystoupí na stejné zastávce jako já. Jeho postava vždy zmižívá v davu.

Jsem si téměř jistá, že je neškodný. Jen další podivín z newyorského metra. Popravdě je zvláštní, že mi nepřijde nebezpečný, protože muž zahalený v černém oblečení, s kapucí na hlavě a tetováním, co mu vyčnívají zpod rukávů a táhnou se přes hřbety rukou, by mě měl děsit ze všech nejvíc. Každého jiného muže, co se takhle oblíká, bych si hned spojovala s tím, co mi poslední půl rok nedopřeje klidný spánek.

Zamračím se. Nelíbí se mi, kam moje myšlenky směřují, a tak se od něj odvrátím. Čekám, že to pomůže, ovšem hned na sobě cítím jeho pohled. Moc bych chtěla vědět, jak ten záhadný muž vypadá, ale on mi to nedovolí a mně se jistým způsobem líbí to tajemno kolem něj.

Přijedu do stanice 53. ulice – Pátá avenue. Vystoupím z vlaku a on mě následuje. Cítím na zádech jeho pohled, dokud se nedostanu k eskalátorům. Víc mě

nesleduje. *Tak zase zítra, cizinče*, rozloučím se s ním. Dělán to od chvíle, co jsem tak trochu uznala, že není nebezpečný.

Vyjdu na rušnou ulici a zastavím se na přechodu. Zatímco čekám, začnu v kabelce hledat klíče. Taška s mokkými hadry mi překáží, ale nakonec se podaří.

Dostanu se do bytovky a prázdnou chodbou kráčím k výtahu. Nechám se vyvézt do čtvrtého patra a už podle vůně na chodbě poznám, že babi pekla.

Otevřu dveře a vůně mě uhodí ještě silněji. Hádám, co by to mohlo být. *Hm, bud' sušenky, nebo ovocný koláč*. Zavřu za sebou a z kuchyně se ozve: „To jsi ty, zlatíčko?“

„Ne, jsem zloděj, co vám přišel ukrást všechny bonbóny, co schováváte v nočním stolku, Grace Barnesová,“ prohlásím hlubokým hlasem a snažím se potlačit smích, když uslyším spěšné kroky z kuchyně.

Babi nakoukne do předsíně, v ruce má vařečku a ve tváři přísný pohled. „To není vtipný, Raven! Víš, jak jsem na svoje sladkosti háklivá. A co to máš na sobě?“ Hledí na mě, pořád se mračí, ale za pár vteřin postřehnu, jak se jí úzké rty roztahují do úšklebku. Téměř vidím, jak jí to v hlavě šrotuje, takže mi je jasné, co tu dámu přede mnou zrovna napadlo.

Než se mě ale začne vyptávat na nesmysly typu „Ty máš nějakého chlapce?“, tak jí raději objasním, co je důvodem toho, že mám na sobě něco jiného než ráno. „Dneska je apríl, babi. Leo mi dopřál ranní sprchu přímo z umyvadla, tak jsem si musela vzít náhradní oblečení,“ řeknu, poukážu na tašku a její úšklebek zmizí jako mávnutím kouzelné hůlky.

Něco si pro sebe zamumlá a zavrtí hlavou. „Ach, aha. Škoda. Tak Leo, ten kluk je taky případ. Zavolám mu a řeknu, aby k nám v neděli na oběd nechodil. Za trest.“

Zasměju se. „To neuděláš. Ráda posloucháš, jak vychvaluje tvé kulinářské schopnosti.“

Nasupeně mávne vařečkou. „Protože to nikdo jiný nedělá! Teď přestaň brebentit a mazej si umýt ruce. Upekla jsem jahodový koláč a Marry moc chutná.“

„Je tady? Ahoj, Marry!“ zvolám a dostanu vařečkou přes zadek.

Sprostě zakleju, protože to bolelo, a vysloužím si za to další ránu. „Nemluv sprostě a nebuď nezdvořilá! Pozdravíš ji, až se jí budeš dívat do očí!“ Následně se otočí a rázuje si to zpět do kuchyně.

Já letím do koupelny, umyju si ruce a hodím oblečení do koše na prádlo. Tohle mlácení vařečkou si s ní musím pak vyřídit. Jsem na to dost stará. Uchechtnu se, když mi v hlavě zní její hlas, jak mi argumentuje větou: „Na výchovnou ránu není člověk nikdy dost starý.“

Můj prázdný žaludek se ozve a já zamířím do naší maličké kuchyně, ze které slyším, jak ty dvě o něčem klábosí. Naše sousedka a babičky dlouholetá kamarádka Marry sedí u stolu, před sebou má talíř s koláčem a hrnek čaje. „Ahoj, Marry,“ pozdravím ji.

Usměje se na mě. „Raven, ráda tě vidím. Jsi snad ještě krásnější, než když jsme se viděly naposledy.“ Zalichotí mi a já spolknou připomínku, že jsme se viděly předevčirem.

„Ano, to ona je. Po mně,“ babi se pyšně zakření, ale pak se zakaboní, když hnědé oči přesune na mě, „ale je hubená jak párátko. Tu máš, vezmi si koláč.“ Strčí mi talíř s kouskem dezertu pod nos, takže mi nezbyvá nic jiného než přijmout.

Nejenže mi koláč od babi chutná, ale ani bych neměla odvahu říct, že nechci. „Děkuju.“ Sednu si vedle Marry a Grace se usadí naproti mně.

„Jak to jde v práci? Konečně víkend, vid’?“ otázka se Marry, zrovna když si dám kousek do pusy. *Mňam*.

Polknu sousto a chci odpovědět, ale babča mě předběhne. *A kdo je tady nezdvorilý!* „Raven hodně pracuje a jde jí to moc dobře. A dneska večer ji čeká dámská jízda, Marry. Má to tak každý pátek. Pamatuješ ty časy, kdy jsme chodily za zábavou?“ Rozplývá se a já se sklopným pohledem zírám do talíře.

Dámská jízda mě nečeká. Jenže to se babi nesmí dozvědět. Je to jen zástěrka pro moji druhou práci. Každý pátek večer pracuji v jednom baru společně s mojí střelenou kámoškou Kirou. Vydělá mi to nějaké peníze navíc, což uvítám. Ale před babi to musí zůstat utajeno, protože by ji mrzelo, že si v životě neužívám podle jejích představ. Navíc by nesnesla, že dělám v baru a obsluhuju opilce a nechutné prasáky.

Když se Marry vrátí k sobě, nachystám se do práce. Je sedm a já začínám v osm, takže bych si měla máknout. Dám si rychlou sprchu a na sebe hodím spodní prádlo, ponožky, džíny a svetr. Beru si bundu a kabelku. Boty až na chodbě. Babi by mě zabila, kdybych po bytě chodila obutá.

Pak už se jen jdu rozloučit se svojí milovanou babičkou, která sedí v obýváku u televize a dívá se na nějakou romantickou blbost, u který ji nesmím nikdy rušit. Když jdu ale na *dámskou jízdu*, to je jiná. Okamžitě mi věnuje pozornost. Nejdřív si prohlédne můj outfit a pak znuděně pronese: „Raven, ty vůbec nenosíš na ty vaše party nějaké pěkné šaty. Takhle si tě žádný chlapec nevšimne.“

„Nepotřebuju zaujmout chlapy, babi,“ převrátím oči, otrávená z toho, že zase vytahuje téma *muži*.

Přimhouří oči. Ví, jak mě tohle nebaví řešit. „Jak to, že ne? Už je ti dvacet tři.“

„A co jako?“ povytáhnu obočí. Vidím, jak zvažuje další slova, což je jedině dobře.

Odhrne si šedivé vlasy z tváře a pohled stočí zpět k televizi. „Je to správný čas, aby ses usadila. Našla si přítele a měla rodinu.“

„Ty jsi moje rodina, babi. Nikoho jinýho nepotřebuju.“

Pohled jí zjihne. „Zlatíčko moje.“ Říkám si, jestli nebude chtít, abych ji objala, ale ona jen mlaskne a zeptá se: „Jak se má Erin? Kdy se jí to miminko narodí?“ *Ta rašple jedna.* Jasně že se bude ptát na Erin, která se už usadila s Trevorem a čeká dítě. *Zapomněla ještě dodat, že Erin je jen o tři roky starší než já.*

„Má se skvěle. A narodí se za dlouho,“ řeknu podrážděně a babi pozná, že se ocitla na hranici mé trpělivosti.

Rezignovaně si povzdechne. „No, jak myslíš. Nebudu ti do toho povídat. Je to tvoje volba, tvoje rozhodnutí.“ Napije se čaje a já čekám, protože ji znám moc dobře na to, abych věděla, že ještě neskončila. „A co bys řekla na takovou sukni?“

„Ahoj, babi!“

Vejdu do baru na 34. ulici a spatřím svoji nejlepší kamarádku Kiru, jak utírá stoly.

Zvedne pohled, odhrne si z očí černé afro, které poukazuje na její africké kořeny, a usměje se na mě. „Čau, kočko!“ Odhodí hadr a běží mě obejmout.

Přitáhnu si ji k sobě a tiše se zeptám: „Nejdu pozdě, že ne?“

Odtáhne se, a jak má ve zvyku, začne si pohrávat s piercingem v nose. „Ne, ještě máš čas.“

„Už je tady?“ Sotva to ze mě vypadne, v tu chvíli se prostě musí objevit za barem.

„Jdeš pozdě, Raven!“ okřikne mě Dean, můj šéf a taky neskutečný kretén.

„Ještě má čas.“ Brání mě Kira a já souhlasně přikývnu, protože čas na mobilu mi to potvrzuje.

„Jo, zbývá mi deset minut.“

Dean se zachmuří a rukama se opře o pult. Silně zatíná čelist. Samozřejmě je nasraný, ale to je vždycky, když jde o mě. „Několikrát jsem ti říkal, ať seš tady aspoň půl hodiny před otvíračkou. A hádej co? Samozřejmě nejseš. Tyhle tvoje příchody kdykoliv se ti zachce tolerovat nebudu.“

Tak teď jsem taky nasraná. Silně v prstech drtím pruh kabelky a snažím se mluvit klidně. „Deane...“

Mávne rukou, a tím mě umlčí. „Ještě jednou a strnu ti to z platu, rozumíš?!“

„Jo,“ procedím skrz zuby.

„To jsem rád. A teď do práce, dneska máme akci dva panáky za cenu jednoho, tak čekejte slušnej nával.“ S tím odchází dozadu a já cítím, jak mi tváře rudnou vzteky.

„Kretén,“ vyprsknu. Vzteky kopnu nohou do stolu.

Kira mi položí ruku na rameno a lehce jej stiskne. „Jo, je to debil, ale...“ odmlčí se a kousek ode mě odstoupí. „Kdybys mu nezlomila srdce, byl by to úplnej svatoušek,“ zasměje se nervózně, jelikož ji zavraždím pohledem. Myslím na naše příjemné společné chvílky, abych ji doopravdy nezabila.

„Někdy tě fakt nesnáším,“ zavrčím na ni. „Hned jsem zpátky, jen si odložím věci.“ Spěchám dozadu a doufám, že na Deana znovu nenarazím.

Zlomila srdce. Asi to tak bude, ale já ho varovala předem, že vztah nechci, že nic víc v tom není. Že to

bude jen jedna noc. Očividně to nepřijal a udělal ze mě tu nejhorší.

Otvírám dveře do šatny a samozřejmě, že z ní zrovna vychází Dean. *Já mám ale štěstí.* Provrtává mě pohledem, určitě chce na mě spustit, ale já ho předběhnu: „Jo, už jdu makat, jen si sundám bundu, jestli dovolíš.“ Protáhnu se kolem něj, ale chytí mě za paži a otočí k sobě.

Chci ho seřvat, ať na mě laskavě nesahá, ruku ale hned odtáhne, jako by mu přišlo nechutné na mě sahat, a tiše zavrčí: „Bejt to kdokoliv jinej, Raven, za tyhle kecy bych ho vyrazil. Tak si uvědom, jaký máš štěstí, že tu ještě pracuješ.“ S kamenným výrazem odchází a nechává mě stát mezi dveřmi.

Vcházím do šatny a zavřu za sebou. Z jeho slov si nedělám velkou hlavu, není to poprvé, co mi vyhrožuje vyhazovem. Já ale vím, že by mě nikdy nevyhodil. Rád si mě tu drží, aby si na mně zvyšoval svoje pošramocení ego.

Zavrtím hlavou, odložím si věci a vracím se za Kirou, abych jí pomohla. Do půl hodiny je v baru narváno jako už dlouho ne. Dean s tím návaem nekecal. Pracuje za barem, takže na mě má dokonalý výhled, který mu umožní vynadat mi za každou maličkost.

Zvládnou to. Zvládnou i všechny úchylné poznámky od místních opilců. Zvládnou i to, že mě tady Dean nechal jako poslední, abych uklidila a zamkla, přestože ví, že mi to *opravdu* není příjemné. Zvládnou toho hodně. Považuji se totiž za silnou ženu. Ale jakmile se vrátím domů a zalehnu do postele, moje síla vyprchá a já naprosto bezbranná a vyděšená čelím jemu. Muži, jehož tvář je skrytá v temnotě. Muži, který mě chce zabít a kterému se to ve snech pokaždé povede.

3. KAPITOLA

Je blízko. Za sebou slyším jeho kroky, jeho klidný dech, jako by se vůbec nenamáhal, aby mě dostal. Já naopak utíkám, co mi síly stačí. Křičím, volám o pomoc a snažím se najít cestu ven. Jenže nikdo mě neslyší a cesta, která by mě zavedla do bezpečí, jako by neexistovala. Kličkuji mezi stromy, snažím se zvedat nohy, ale přesto zakopnu o kořen a zřítím se k zemi.

Nic mě nebolí, ale jsem unavená a chvílku mi trvá, než zase vstanu a běžím dál. Mezitím se *on* dostal tak blízko, že vzadu na krku ucítím jeho horký dech. Ale žádné kroky neslyším. Risknu to a ohlédnu se. Je tma a prší, takže je téměř nemožné něco vidět, přesto ale zahlédnu temnou siluetu, jak se ke mně pomalu přibližuje. Vykřiknu a přidám do kroku. Snažím se běžet pořád rovně s nadějí, že cestu ven přeci jen najdu. Neustále se ale vyhýbám stromům, řítím se skrz křoví a malé větvičky mě švihají do tváře.

Zastavím se, když už opravdu nemůžu. Z hrdla se mi vydere vzlyk. Otočím se s vědomím toho, co mě čeká. Ale pak se zarazím. Nikde ho nevidím. Tělem mi prostoupí šílená panika. Vždycky, když jsem vyčerpaná a přestanu utíkat, stojí hned za mnou se zbraní v ruce. A ukončí můj život. O to víc mě děsí, že teď *je to jiný*.

Náhle zaslechnu, jak se za mnou rozběhne. Než se stihnu otočit, strhne mě na zem a já zády přistanu v deštěm nasáklé zemi. Nové slzy si najdou cestu ven, když se ke mně skloní. *Tohle je špatně, tohle se nikdy neděje.* Srdce mi bije jako šílené. Do tváře mu nevidím, ani nevím, jaký má hlas, podle kterého bych ho třeba mohla poznat. Protože jak v tu noc, tak i v mé noční můře nikdy neřekl jediné slovo. *Zato pistol v jeho ruce?* O té vím až příliš dobře.

Namíří na mě a já počítám vteřiny, než stiskne spoušť. Jenže si dává na čas, což nikdy předtím neudělal. Přes slzy a dešťové kapky, které mi naráží do očí, téměř nevidím. Musím několikrát zamrkat, abych zvládla rozeznat jeho ruku schovanou v černé kožené rukavici, která... která se pomalu, ale ztracenečně jistě blíží k mé tváři.

Varuji ho, ať na mě nesahá, ale z mých úst žádná slova nevyjdou. Snažím se odvrátit, ale nemůžu se pohnout. A pak ucítím nepatrný dotek na čelisti. Sotva to ale zaznamenám, odtáhne ruku, hlaveň pistole mi přiloží na čelo a tentokrát bez zaváhání vystřelí.

Bylo to jiné, opakuji si od chvíle, co jsem se zpocená a ubrečená probudila na zemi vedle postele. Taky jsem byla zmatená a trochu i naštvaná, abych řekla pravdu. Fakt totiž nechápu, co to mělo být. Půl roku se mi zdá pořád ten stejný sen. Už jsem to začínala brát jako součást života, což asi nebyl nejlepší způsob, přiznávám, ale tenkrát mi nikdo nepomohl. Musela jsem se s tím vypořádat sama. A jelikož se mi nepodařilo se toho snu zbavit, našla jsem jediné řešení v tom, že jej prostě přijmu. Naučím se s tím žít. S tím jediným

snem. *Stejný děj. Stejný konec.* Vážně jsem si začínala zvykat. No, ale najednou je něco jinak a já mám plnou hlavu otázek. *Co to způsobilo? Proč se mě dotýkal? Může se ten sen ještě nějak změnit?*

„Hej, Raven, vnímáš?“ Trhnu sebou, když mi Alexis zamává rukou před obličejem. Párkrát zamrkám a rozhlédnu se po přeplněné kavárně, než se vrátím duchem zpět a najdu přísný výraz šéfky.

„Jo. Jo, vnímám.“ Na důraz přikývnu, ale i mně to zní jako ubohá lež.

Alexis povytáhne perfektně upravené obočí. „Nezdá se mi.“ Přistoupí ke mně o něco blíž a já se musím odrazit od pultu, o který jsem se doteď opírala, abych mezi námi vytvořila nějaký prostor. *Ten sen mi pomotal hlavu tak brutálním způsobem, že jsem tak trošku zapomněla, že jsem v práci.* Alexis si mě důkladně prohlíží, jako by měla z mé tváře něco vyčistit. A možná se jí to povedlo, protože ztiší hlas, když se mě starostlivě zeptá: „Nespalas dobře?“

Odvrátím se a proklínám ji za to, že je v tom tak dobrá. O tom snu jsem se jí svěřila krátce poté, co se mi začal zdát. Ví o něm taky Leo, Kira a samozřejmě babička, kterou jsem kolikrát vzbudila křikem ze spánku. Každopádně se o tom nechci bavit, což doufám, že Alexis pozná. Opět se na ni podívám a zavrtím hlavou, protože by to byla další ubohá lež z mé strany, kdybych tvrdila opak.

Povzdechne si. Je mi jasné, že by to se mnou klidně probrala. Jenže já to nechci řešit, chci udělat to, co umím nejlíp – zapomenout. Alexis respektuje moje nevyslovené přání, nasadí masku rázného šéfové a prohlásí: „To mě sice mrzí, ale potřebuju, aby ses sakra probrala. Máme narváno a nestíháme.“ Poukáže na plnou kavárnu čekajících zákazníků a odchází vyřizovat objednávky.

Zhluboka se nadechnu, zpocené dlaně si otřu do zástěry a přistoupím ke kase obsloužit nově příchozího zákazníka. Slečna, tak přibližně v mém věku a s dlouhými blond vlasy, si objedná ledovou kávu s sebou. Vrhnu se na přípravu.

Káva je brzy hotová a já jsem na sebe hrdá, že mi to jde tak od ruky a nemyslím na nic negativního. Otáčím se od kávovaru, abych nápoj odložila vedle kasy. Přesně v ten moment se naproti mně zničehonic objeví Trevor. Ani jeden nestihneme uhnout včas. Vrazíme do sebe a káva skončí vylitá na zemi.

„Zatraceně,“ nadávám. Tak jsem se přecenila, evidentně. *Kurva práce.*

„Jsi v pohodě?“ ptá se Trevor a dotkne se mojí paže.

„Ne!“ odseknu našťvaně.

Nejsem v pohodě. Nic není v pohodě! Všude je bordel, zákazníci na mě koukají jako na totálního idiota a Leo s Alexis už míří k nám. „Do háje, co vyvádíte?!“ zlobí se Alexis, čemuž se nemůžu divit.

Tváře mi hoří vzteky. „Promiň, je to moje vina, dneska mám na hovno den.“ Nevím, jak jinak ospravedlnit tenhle výpadek.

„To vidím, uklid' to.“ Ukáže na nepořádek a radši odchází za zákazníky.

Leo mi věnuje soucitný pohled a já zavrtím hlavou, když ke mně vykročí, beztak proto, aby mi pomohl. Zarazí se a s povzdechem se vrátí k práci. Trevor ho následuje a já se odšourám dozadu, abych někde vyhrabala hadr.

Vracím na místo nehody a všechno začnu uklízet. Podjede mi noha a málem se rozplácnu. Zakleju a pokračuju v úklidu, dokud na sobě neucítím něčí pohled. Vzhlednu a uvidím tu holku s blond vlasy, jak odchází s nově připravenou kávou a při tom mi věnuje opo-

vrhující pohled. Rychle sklopím zrak na mokrou podlahu a v hlavě si opakuju, že *náš zákazník je náš pán*.

Všechno uklidím a v rychlosti ještě vyperu nasáklý hadr. Chvilku se zdržím v koupelně a snažím se sebrat. *Dneska je to debilní den, ale aspoň je krátkej. Ano!* Opravdu jsem nikdy nebyla tak vděčná za to, že v sobotu máme otevřeno jen dopoledne, jako teď.

Vrátím se na pracoviště, abych Alexis vystřídala u kasy, ale ona se na mě zamračí a zavrtí hlavou. „U kasy budu já. Ty běž, prosím tě, obsloužit zákazníka u stolu číslo tři,“ řekne mi, aniž by se ke zmíněnému stolu podívala.

Zato já mám na něj výhled úplně dokonalý, takže se teď cítím trochu zmatená. „Číslo tři?“ ptám se pro jistotu.

Alexis podrážděně zavrčí: „Jo.“ A následně se široce usměje na další zákazníci.

Zatímco si zapisuje objednávku, hledím na stůl číslo tři, u kterého nikdo nesedí. Docela si koleduju, protože jsem Alexis za dnešek dost vytočila, přesto se musím ozvat: „Nikdo tam není.“

Šéfka zvedne hlavu od objednávky, pohledem zalétně k místu, kam mě chtěla poslat, a zamyšleně našpulí rty. „Zvláštní, jsem si jistá, že tam ještě před chvílí seděl nějaký chlápek,“ odvěti a víc se tomu nevěnuje.

Mně se naopak zrychlí srdeční tep. „Chlápek?“

„Jo, ale to je jedno. Dej se do práce.“ Mávne nad tím rukou a pustí se do přípravy horké čokolády.

Ještě chvilku zůstanu nehybně stát, radši se ale chytím pultu. Pro všechny případy. Protože se necítím úplně nejlíp. Snažím se potlačit paranoidní myšlenky, které se hlásí o slovo. Nakonec se mi podaří umlčet je a dám se do práce.

Zbytek směny mě doprovází nepříjemný pocit.

„Mám pro tebe návrh,“ usměje se Leo tajemně, sotva za sebou poslední zákazníci zavřou dveře. Trevor s Alexis je následují.

V ruce držím kabelku a chystám se razit domů, ale i tak se zastavím, protože mě celkem zajímá, co má Leo, který břichem skoro leží na pultu vedle kasy, za návrh.

„Poslouchám,“ vyzvu ho, načež se spokojeně zazubí.

Narovná se a dá si ruku v bok. „Ty, já, bar. Dneska večer.“ Zakmitá obočím. Tváří se nadšeně, aspoň do té doby, dokud neuvidí můj výraz. „Raven!“ zaúpí.

„Ne.“ Otočím se k odchodu. Slyším za sebou spěšné kroky, tak se opět zastavím. Poslouchala bych ho celou cestu k metru, proto si to s ním s radostí vyřeším teď.

Zastaví se přede mnou a udělá na mě psí kukuč. „Ale no taaak! Je to věčnost, co jsme někde byli. Nikam se mnou už vůbec nechceš!“ Téměř si dupne nohou. Ten hajzlík mě zkouší svým způsobem vydírat, ale já nepolevím. A ani se nenechám vytočit.

„Nemám čas, Leo. Ani chuť a ani peníze, když už jsme u toho,“ odpovím klidně, a toho by si měl vážit.

„Nevěřím, že nemáš čas. A chuť mít budeš, protože se o peníze starat vůbec nemusíš. Zvu tě.“ Ukáže palcem na sebe a znovu zakmitá obočím. Mám chuť mu ho vytrhat. *Zaplatil by za mě? Ano. Jsou jeho úmysly čisté? Jasně že ne. Zním ho moc dobře.*

Povzdechnu si. Působí to rezignovaně, čehož se Leo chytne, protože se začne usmívat jak měsíček na hnoji. A tak rychle vyhrknu: „Zní to lákavě, ale ne.“ Úsměv se mu na tváři rozplyne.

Otočím se, ale Leo mě osloví: „Raven.“ Zní příliš seriózně na to, abych jej ignorovala. Ohlédnu se a nevidím žádný náznak pobavení v jeho očích, což mi jen potvrzuje, že teď šla všechna sranda bokem. „Slibuju, že tě doprovodím domů.“

Trhaně se nadechnu. *O tom máme zakázáno mluvit.*

„O to nejde, Leo.“

Můj nejlepší kámoš ke mně přijde a vezme mě za ruku. „Já bych právě řekl, že jde jenom o to,“ pronese tiše, jako by nás někdo mohl slyšet, přestože tu jsme sami. „Dopřej si trochu zábavy, zasloužíš si to,“ dodá a koutek rtů mu vystřelí nahoru. *Ach bože, já ho zabiju.*

„Fajn.“ Vzdám to a Leo se okamžitě rozzáří. Vzápětí si vědomím, co jsem to provedla, ale je pozdě. *Proč jsem zatraceně souhlasila?* Asi jsem jednou chtěla být kámoška, která není úplně na nic.

„Jupí!“ vyjekne nadšeně a vezme mě do náruče. Zasměju se, ale je to nervózní smích, který Leo nepostřehne, protože je příliš zaneprázdněný básněním nad tím, jak si dnešek *kurva* užijeme. *Tím si ale nejsem tak jistá.*

4. KAPITOLA

Leo u nás zazvoní přesně v osm večer a já nevěřicně sleduju babču, jak se okamžitě zvedá od televize, ve které běží další z jejích romantických blbostí, a s úsměvem na tváři spěchá otevřít. *Neuvěřitelný*. Kdybych tam venku stála já, nechala by mě čekat, dokud její film neskončí, protože si nemůže dovolit prošvihnout ani minutu děje.

Slyším z předsíně chichotání, nad čímž protočím oči, a s docela velkou nechutí se zvednu z křesla.

Spatřím ji, zrovna když Lea pouští nahoru a na mě se usmívá takovým tím nevinným úsměvem, který nevěstí nic dobrého.

„Mám se ptát?“ zeptám se lehce otrávená jejím tajnůstkářením.

Babča zavrtí hlavou a úsměv jí z tváře zmizí, když mě sjede pohledem.

„Ne. Rychle se obleč, ať se tady zbytečně nezdržujete.“ Ukáže ke dveřím do mého pokoje, zatímco já shlédnu na šedý svetr a černé džíny, které mám na sobě.

Pak se podívám zpět na babču. „Já už ale jsem oblečená,“ řeknu pomalu a čekám na reakci.

Ve tváři celá zbledne. „Ty chceš jít takhle?“ vyjekne

hlasitě, takže i kdybych chtěla, nemůžu přeslechnout to znechucení v jejím hlase. Věnuji jí svůj proslulý vražedný pohled, protože i když jsem na takové reakce od ní zvyklá, pokaždé mě to urazí. A nasere. Babi si toho všimne a zařadí zpátečku. „Je to hezký, ale...“ nakrčí obočí a znovu si prohlédne moje oblečení. Hledá správná slova. „Nechtěla bys aspoň jednou zkusit něco odvážnějšího?“ navrhne nakonec.

Zasměju se, protože bych ji jinak musela něčím klepnout po hlavě. *Je to tady zase.* „Ty jsi asi jediná babička na světě, co tohle řekne svojí vnučce.“

Babi našpulí rty a upraví si načechraný účes, který každé ráno pořádně fixuje lakem na vlasy. „Protože jsem *cool* babča, nebo jak to vy mladí říkáte.“

Ozve se zaklepání na dveře. A babi se zase zubí od ucha k uchu. Jednu ruku si dá v bok a otevře Leovi. Usmívá se stejně šíleně jako ona. Na sobě má světle modré džíny a kanárkově žlutou košili. *Ježíši.*

„Zdravím dámy,“ s připitoměným úšklebkem zvedne ruku a prsty zavlní ve vzduchu.

Babi okamžitě zrudne. „Ty jeden! Ráda tě vidím.“ Láskyplně ho obejmě. Moje rty se samovolně roztáhnou do úsměvu.

Leo by rád vstoupil dovnitř, aby objal i mě, ale babi se v tomhle případě nenechá oblnout jeho *šarmem*, a přestože neodtrhne pohled od jeho košile, zvládne ho přísně okřiknout: „Boty!“ A můj nejlepší kámoš ustoupí krok dozadu jako vycvičený voják. *Protože s botama na nohou se přes práh živý nedostane.*

„Jen si vezmu kabelku a bundu a můžeme vyrazit za *zábavou*,“ řeknu a ani se nesnažím zakrýt tu ironii ve slově zábava. Leo to postřehne, babi našťestí ne.

Otočím se k věšáku, kde visí moje bunda i kabelka, zatímco babča Leovi fascinovaně povídá: „Ty máš na so-

bě ale pořádnou odvážnost.“ Hodnotí jeho *outfit* a následně ke mně stočí hnědé oči. „Vidíš?“

„Radši bych neviděla,“ přiznám a Leo se zatváří ublíženě. *Sakra*. Za to může ta stará rašple, že mám takový poznámky. Vytáčí mě. „Neběží ti v telce romantika náhodou?“

Babče se zaleskne v očích. Zatímco si oblíkám koženou bundu, říkám si, co z té ženské zase vypadne. „Ano, ale já jsem nedávno zjistila, že se přes ten internet můžu podívat na filmy i jindy, než když je dávají v televizi,“ pronese takovým způsobem, jako by byla mezi prvními lidmi na světě, kdo se o tom dozvěděl. Ušklíbnu se na Lea, u kterého se zdá, že si z mé předchozí poznámky nic nedělá, a přistoupím k němu.

„Nemůžu uvěřit, že se moje vnučka jde bavit už druhý den po sobě.“ *Kristova noho*. Rychle si nazuju šněrovací boty, hodím si kabelku na rameno a ukážu na babču prstem.

„Ještě slovo a ten internet vypnu, takže žádný filmy mimo telku nebudou!“ hrozím jí a myslím to smrtelně vážně. *Sakra už*.

Opět se zatváří namyšleně, jako by věděla něco, co já ne. „To neuděláš! To bys ho musela vypnout všem lidem na světě a za to by ti určitě nepoděkovali.“ *Samozřejmě, babi, všichni máme jeden společnej internet*.

„Ahoj, babi!“ Mávnu na ni, popadnu smějícího se Lea za ruku a odcházím. Ale on se zastaví, tím pádem já taky. Vzhlédnu k němu s povytaženým obočím.

„Počkej. Ještě se chci zeptat... Grace, co bude zítra k obědu?“ otáže se Leo natěšeně a čeká, že mu babi prozradí celé menu.

Jenže babča se zamračí a já mám pocit, že si právě teď na něco vzpomněla. „Pro tebe asi nic za ten apríl na Raven!“ zahučí a práskne za sebou dveřmi.

Leo sebou trhne. „Zatraceně.“ V modrých očích se mu zračí zděšení.

„Dělala si randu, Leo.“ Zatáhnu ho za ruku a scházíme ze schodů.

„Já vím, má radost, když ji chválím,“ uchechtne se. *Má recht.*

„Tak proč jsi vypadal tak vyděšeně?“

„Protože jsem byl vyděšeněj. Grace je skvělá, ale někdy jsem z ní docela posranej,“ přiznává a ani trochu se za to nestydí. Já se směju, ale jinak jsem na tom úplně stejně jako Leo. Babi umí vypouštět hrůzu, když chce.

Svezeme se metrem na 50. ulici. Leo mě drží za ruku, protože bych se mu v davu jinak ztratila. *Nebo bych taky mohla zešílet.* Každopádně netrvá to dlouho a Leo mi ukazuje vyhlášený bar, co našel na netu.

Odhodlaně se mnou kráčí vpřed, jenže mu to vydrží sotva pár vteřin. Podívá se na mě, a než se naděju, zatáhne mě ke zdi pár metrů od vchodu do baru, aby si mě starostlivě prohlédl. „Nebud' tak nervózní, potom znervózňuješ i mě,“ vyčte mi.

Nemůžu si pomoci, ale naštve mě to. „Tak promiň, že ti kazím večer, kterej ještě ani nezačal.“ Já jsem jít nechtěla. Mohl si sehnat kohokoliv jiného.

„Hej, tohle neříkej,“ zamračí se a já se odvrátím. „Všechno bude v pohodě, jo?“ Uklidňuje mě. Můžu mu věřit. Je to Leo, s ním se mi nic nestane. Přikývnou a za to si vysloužím úsměv. „Tak pojď, postarám se o tebe.“ Pevně mě drží za ruku a vede mě do baru.

Poslední věta mě přiměje se zašklebit. „To zní divně. Kdybys nebyl gay, hledala bych v tom něco úchylného.“

Střelí po mně pohledem, ve tváři naoko našťvaný výraz. „A je to, právě jsi zničila tuhle dojemnou chvíli.“

Uvolněně se zasměju, ale to už mě Leo zatáhne dovnitř.

Do uší mě udeří hlasitá hudba, smrad cigaret, alkoholu a zpocených lidí. Celý prostor je zahalen do tmavě modrého světla, že pomalu nevidím ani na krok. Neměla bych hned soudit, ale tohle místo je hrozný. Na střední bylo fajn občas někam zajít, ale teď bych nejradši utekla.

Naštěstí skoro nikdo netančí. To je takový bonus, že máme s Leem dost prostoru na to, abychom došli přes parket až k baru, aniž bychom se museli dotýkat neznámých jedinců.

Nepostřehnu, co Leo objedná, ale podle čiré tekutiny, kterou nám barman nalívá, to odhaduji na vodku. Jakmile zaplatí, přisune ke mně sklenku a zvedne koutek rtů v ďábelský úšklebek. „Na zahřátí,“ oznámí dostatečně hlasitě, abych jej slyšela.

Jednoho panáka beru, ale jak jako na zahřátí? „Já se ale nechci opít, Leo.“ Nesouhlasně vrtím hlavou.

Protočí nade mnou panenky. *Šťvu ho?* Nejspíš jo, ale chtěl, abych se s ním šla bavit, tak tady to má. Musí si to odpykat.

„Aspoň se trochu uvolni. Zatím to vypadá, že je pro tebe tahle akce se mnou jako za trest,“ zavyje nešťastně.

Nadechnu se. „No, tak trochu ano.“

Cvrnkne mě prstem do ramene. „Jak můžeš bejt ke mně tak krutá!“ se smíchem se usadí na barovou stoličku. O pár vteřin později skončím vedle něj.

Se zrakem upřeným na sklenku alkoholu ze mě vyklouzne: „Krutá, nebo nudná?“

I přes hudbu slyším Leův hluboký povzdech. Otočím k němu tvář. Upřeně mě pozoruje.

„Raven, nejsi nudná. Jen jsi opatrná, což je pochopitelný, ale ty jsi až paranoidní a příliš se necháváš ovládnout strachem. Takhle si v životě nic neužiješ.“ Nad jeho slovy se krapet zamyslím. Pořád žiju ve strachu. Pořád se kvůli něčemu stresuju. Už mě to nebaví.

„Máš pravdu,“ vyhrknu, a než si to stihnu rozmyslet, šoupnu do sebe obsah sklenky. *Do prdele to pálí. Potřebuju další.* Už není cesty zpět. Mám plný zuby strachu a myšlenek, které mě nutí zůstat ve stěhu.

Jeden večer si můžu užít. „Jdeme tančit?“

Leo mě nevěřičně sleduje. Tančit neumím, což se o Leovi říct nedá, takže není žádný překvapení, když se napije ze sklenky a s jiskřičkami v očích seskočí ze stoličky.

„Na tohle jsem čekal celý život!“

Takže tančíme. Leo v zářivě žlutý košili předvádí takový kreace, že se kolikrát málem smíchy skácím k zemi. Taky pijeme, já si ale dávám pozor, protože se nechci opít. Narozdíl od mého kamaráda. Alkoholu se nebrání a je to na něm vidět.

Během večera se přesouváme od baru na parket, pak zase na bar, potom na parket a nakonec máme namířeno ke stolu, který se zrovna uvolnil. Už jsem docela unavená, ale Leo trvá na poslední sklence, abychom oslavili tenhle *nejdokonalejší večer*, jak jej pojmenoval.

Razí k baru pro *poslední* pití a solidně se při tom motá. Pobaveně nad ním vrtím hlavou. Tenhle večer si fakt užívá. A ani pro mě není nejhorší. V baru je víc lidí, než když jsme sem přišli, takže Lea ztratím z dohledu, čemuž se mi s jeho košilí nechce věřit, ale pořád mám celkově dobrý výhled na ostatní tady. *Mohl by být ještě lepší, kdyby rozsvítili normální světla, a ne tuhle modrou hovadinu.*

Každopádně si všechny prohlížím, protože alkohol v krvi jaksi podporuje moji zvědavost a tak. Mířím pohledem zpátky k baru, jestli se Leo nevrací, ale zaseknu se u muže, co sedí sám u nedalekého stolu. Má na sobě černou mikinu a hlavu má skloněnou, takže je nemožný vidět mu do tváře. I přes mírné alkoholové omámení se v mojí hlavě spustí poplašný alarm. *Jen klid! Prostě náhodnej chlap, co přišel do baru, kde se hlavně pije, a on nemá před sebou žádný pití. To nic.* Odvrátím se od něj a snažím se nevšímat si jej.

Potom mě napadne: *Nemůže to být ten chlápek z metra, že ne?*

„Tady!“ vykřikne Leo, načež málem prodělám infarkt. *Do hajzlu!* Nemotorně přede mě postaví sklenku a sedne si naproti mně. Usmívá se, než si všimne mého výrazu.

„Jsi,“ škytne, „jsi v pohodě?“

Příkývnu a pokusím se na tváři vytvořit něco jako úsměv. Asi mi nevěří, ale nikterak mě to netrápí. *Ted' se zajímám o něco jinýho.* Nevědomky zadržím dech, když se pomalu otočím ke stolu, kde ještě před chvílí seděl ten muž. Jeho místo je prázdné.

5. KAPITOLA

Nezlob se, Raven, ale asi to nedám,“ zamumlá Leo, sotva se drží na nohou.

Jsou dvě hodiny ráno, čekáme na stanici metra a já začínám být z téhle situace nesvá. A Leo mi zrovna nepomáhá.

Otočím se k němu. Je mi jasný, co tím zatraceně myslel, ale přesto se zeptám: „Cože?“ Zním nervózně i podrážděně.

Leo nasadí provinilý výraz. „Že tě asi nedoprovodím.“ Skoro jej neslyším. Vyčítavě mu pohled opětuju a on před ním uhne.

Do prdele. Takže pojedou sama. Ale co jsem mohla čekat, když se tak zřídil, že jo? Spíš bych to měla být já, kdo ho doprovodí domů, když je v takovém stavu. Ale na to jsem příliš sobecká. A vystrašená. Budu ráda, když zvládnou přežít tři zastávky, než dojedu na Pátou avenue na 53. ulici. Ještě abych jela s ním, doprovodila ho a až potom jela domů. *To. Ani. Náhodou.* Jen si to představím, v hlavě se mi tvoří ty nejděsivější scénáře, co všechno by se mohlo stát.

Přesto se navenek snažím zachovat klid. „To nevádí, zvládnu to.“ Pokrčím rameny, ale v duchu plánuju, jak Lea zabiju, až se v pondělí uvidíme.

„Určitě?“ ujišťuje se.

Přikývnu. „Jo. Jeď domů.“

Jako na zavolanou přijíždí vlak, který Lea odveze do stanice, kam potřebuje, zatímco ten můj jede opačným směrem. Přijede za šest minut. *Šest kurevsky dlouhých minut.*

Leo se ke mně skloní a nemotorně mě obejmě. „Promiň,“ zašeptá omluvně. Trochu mě to obměkčí, ale stále se zlobím.

Když mě pustí, radostně zvolá: „Tak se měj, kočko! Tohle si musíme zopakovat.“ *To určitě.*

Vím, jak se bavil. Taky jsem se bavila, ale stačilo to. Nervy mi za to nestojí.

Leo nastoupí do vlaku. Odjíždí a já osamím.

Nenápadně koukám po cestujících a kontroluju, jestli mi přijdou něčím podezřelí. Nemůžu si pomoci, je to instinkt.

Většina se zdá v pohodě, typičtí občané New Yorku. Ale zahlédnu pár opilců a místní podivíny. *Budou neškodní*, říkám si v duchu, přesto sáhnu do kabelky, abych se ujistila, jestli mám s sebou pepřák. Zklidním se, když jej nahmatám.

Možná to přeháním, ale momentálně je to o tolik jiné, než když po skončení směny odcházím z baru. S Kirou si občas rozdělíme peníze na taxi nebo jezdíme metrem. A když už jedeme metrem, nejenže nejsem sama, ale tu stanici znám a cítím se líp, než když jsem tady... už ani nevím jméno téhle stanice.

Chci se otočit, abych to zjistila, ale zaslechnu přijíždět vlak. *Díky bohu.* Sotva zastaví, cpu se dovnitř, jako bych se tak dostala domů rychleji. Najdu si volné místo a dívám se, kdo další do vlaku nastupuje. Všechno se zdá být v pohodě. Já se cítím v pohodě.

Vlak se rozjede.

Za pár minut dorazíme do další stanice a já si na okamžik pomyslím, že to není tak hrozné. Že se to dá zvládnout. Asi jsem měla držet klapačku.

Dveře se otevřou a já v davu lidí nemohu přehlédnout muže, co nastupuje a sedá si několik metrů ode mě. Hlavu má skloněnou, na sobě černou mikinu s kapucí a tmavý džíny. Pocit klidu okamžitě nahradí nával strachu.

Je to on? Ten samý chlap, kterého v metru potkávám, když jdu z práce? Sleduje mě? Byl to on v tom baru? Napadá mě tolik znepokojujících otázek, a dokonce si říkám, že někoho oslovím, jestli by mi pomohl. *Ale co když se pletu?* Může to být kdokoliv.

Odvrátím se od něj. Ignoruju vtíravý pocit, že mě někdo sleduje. Poklepávám nohou, dívám se z okna a nevědomky sahám do kabelky pro pepřák, který si následně schovám do kapsy u bundy.

Mám chuť se na něj podívat a zjistit, jestli mě pozoruje, nebo ne. Nakonec to neudělám. Přetrpím nekonečnou jízdu a jakmile dorazím do stanice na Páté avenue, vystřelím z vlaku rychlostí blesku. Srdce mi bije jako šílené. Rychlou chůzí mířím k eskalátorům a postupně mi dochází, že ten pocit, že mě někdo sleduje, pomalu odeznívá. Zajímá mě proč. Nedá mi to, dovolím si jediný pohled. Na vteřinu se otočím a zahlédnu muže v černém oblečení, jak se ztrácí v davu a mizí mi z dohledu.

Z mých úst nevychází žádná slova. Snažím se odvrátit, ale nemůžu se pohnout. A pak ucítím nepatrný dotek na čelisti. Sotva to ale zaznamenám, odtáhne ruku, hlaveň pistole mi přiloží na čelo a tentokrát bez zaváhání vystřelí.

V neděli ráno se probudím na zemi vedle postele. Noční můra mě znovu zastihla v pozměněné verzi, což je zatraceně stresující a otravné, ale dnes se tím odmítám zabývat. Jsem zpocená, unavená a hlava mě bolí takovým způsobem, že se okamžitě rozhodnu vrátit se do postele a celý den z ní nevylézt. Babi se moc nelíbí, když se o mém plánu dozví, ale neřekne jediný slovo.

Jen co odejde z mého pokoje, místnost vyplní Alpha od Little Destroyer.

„Zatraceně,“ skuhrám a natahuju ruku k nočnímu stolku. Popadnu mobil, který bych nejradši rozflákala, protože z hlasitého vyzvánění mi brzy praskne hlava, a podívám se na jméno volajícího. *Leo*. Hovor přijmu a můj nejlepší kámoš spustí jednu omluvu za druhou. Podle jeho hlasu poznám, že se taky necítí zrovna nej líp, čemuž se vůbec nedivím. Taky se mě ptá, jestli jsem dorazila v pořádku, a já si ihned vzpomenu na ten strach, pocit, že mě někdo sleduje, a na muže v černém oblečení. Takové myšlenky ale zaženu, protože dneska je neděle. Můj jediný volný den, který si ničím zkažit nenechám.

Když hovor ukončím, vrátí se babča s hrnkem horkého čaje v ruce. Podá mi jej a sedne si na kraj postele. Znáám svoji babičku dost na to, abych věděla, co přijde. *Vyptávání*. A nepletu se. Dá mi čas, abych se napila, a potom mě už ani trošku nešetří. „Jaký to bylo? Pověz mi všechno! Seznámila jsi se s někým? Kolik jsi toho vypila, ty rebelko jedna!“ *No do prdele*. Mává rukama a já na sebe málem vyliju čaj. Na tohle jsem nebyla připravená. *Ví dobře, že je mi mizerně, ale přesto mě ta zvědavá ženská nenechá bejt!*

„Dobrý. Všechno. Ne a málo,“ dostanu ze sebe, a i těchto pár slov mi dá zabrat. Babi nespokojeně našpulí rty a chystá se pronést nějakou poznámku, která

by mě jistě uzemnila, na což rozhodně taky nejsem připravená, takže seberu všechny síly a zvládnou se ozvat: „Mám hlavu jako stěp, babi. Můžeš mě nechat spát?“

Výraz jí okamžitě zjihne, ale stejně poznám, že je trochu uražená. S tichým: „Tak dobře,“ se zvedá a nechává mě v pokoji samotnou.

Prospím celý den.

V pondělí ráno mě čeká práce. Vtrhnu do kuchyně jako neřízená střela, protože nestihám. A to je průser. Beru si na cestu jablko, zatímco babi se vzteká, že nepočkám na její nejlepší banánový lívance. Omlouvám se jí a slibuju, že si je vezmu, až přijdu. Rázně souhlasí, sjede mě pohledem a nezapomene okomentovat můj outfit – černý džíný, černý tričko a kostkovanou košili kolem pasu – jako ohavný. *Super, hned je to pondělí lepší.* I přes její urážku ode mě dostane pusku na tvář. Pak už odcházím, protože jinak to nestihnu a Alexis mě tentokrát doopravdy zabije.

Ale naštěstí cestu do práce zvládnou bez komplikací a do kavárny přijdu včas.

Alexis něco zapisuje vedle kasy. Zvedne ke mně hnědé oči. „Dobré ráno,“ pozdraví mě, a dokonce se usměje. Tak to vypadá, že má šéfka dobrou náladu.

„Dobré.“ Oplatím jí úsměv, ale není zdaleka tak plný energie jako ten její.

Přijdu k ní. Mezitím se napřímí a založí si ruce v bok. „Volal mi Leo, že je mu zle, takže nepřijde. Budeme to muset zvládnout samy,“ oznámí mi a já si říkám, že tohle pondělí je extrémně debilní.

„Aha,“ kývnu. *Ten malej prevít.* Včera mu rozhodně dobře nebylo, ale pochybuju, že by mu to vydrželo až

do dnešního dne. *Bez tak se chce jenom válet! Nebo se vyhýbá mně, abych ho nezabila!*

Alexis se tajemně ušklíbne, což je v jejím případě dost znepokojující. „Nezapomněl se zmínit, že jste byli v baru.“

Jsem zmatená. „Proč by ti to říkal?“ Jako jasně, Alexis je tak trochu kamarádka, ale především je to rázná šéfová, která v práci osobní věci nevytahuje. Ale... ne, fakt se nedivím, že jí to Leo vyslepičil, i když s tím problém jinak nemám. Spíš mě překvapuje, že o tom Alexis začala mluvit.

„Vždyť ho znáš, musel se pochlubit, že tě zvládnul vytáhnout ven.“

Protočím oči. „No jasně.“

„Užila sis to?“ zeptá se a já v jejím hlase zaslechnu špetku naděje. *Ne ale vážně. To jsem opravdu takové zoufalec, že i moje šéfová doufá, že jsem se v baru bavila?*

Nebudu lhát, trochu mě to zamrzí, ale nahlas to neřeknu. „Radši bych zůstala doma, ale nebylo to nejhorší,“ odpovím popravdě. Vážně to nebylo zlé, ale zopakovat to nepotřebuju.

Alexis se ušklíbne ještě víc. „A Leo říkal, jak jsi byla nadšená. Prý si s ním i tancovala,“ zasměje se tomu.

Zatímco já pomalu zuřím. „Leo je asi mrtvý muž,“ zamumlám.

Od další, pro mě dost nepříjemný konverzace, mě zachrání první zákazník dnešního dne.

Alexis si nasadí přísný výraz, který znám a mám ráda. „Jdi se převlíct, já to vyřídím.“

Bez řeči odcházím dozadu.

V šatně si odložím věci, vezmu si zástěru, umyju si ruce a vrátím se za Alexis. Ta mě hned úkoluje, protože práce je nad hlavu. Přichází čím dál víc zákazníků

a my to jen taktak stíháme. Usmívám se na ně, i když je to někdy těžký, protože dokážou být nepříjemní. Ale vzhledem k tomu, že je pondělí, je jejich chování odpustitelný.

Jinak mě práce dneska baví. Nic nekazím a všechno zvládám, za což se musím pochválit. Nestává se to totiž často. Zákazníkům připravuju objednávky správně, ani kávovar mě dneska nezlobí. Podám slečně hotový cappuccino, a ta mi při placení nechá slušný dýško. *Najednou ten den není úplně nejhorší.*

Blíží se polední pauza a zákazníků pomalu ubývá. Na oběd se spíš sejdou v restauraci naproti přes ulici, kde pracuje ten Leův číšník. Kouknu po Alexis, která obsluhuje u stolů, zatímco já čekám u kasy, až se dostaví další zákazník.

Zaslechnu cinknutí zvonku nad dveřmi a vyšlu tím směrem přátelský úsměv. Dovnitř vstoupí vysoký muž a já zpozorním, když si všimnu černé mikiny, kterou má na sobě. Instinktivně mě přepadne špatný pocit. Ovšem tenhle muž nemá kapuci, ani pohled přišpendlený k zemi. Snadno se tak setkám s párem zelených očí, které by byly opravdu nádherné, kdyby v sobě neměly něco děsivého. *Může... může to být...?* Ani tu myšlenku nestihnu dokončit. Muž vykročí směrem ke mně, načež mi srdce začne tlouct v hrudním koši tak rychle, že ho snad prorazí, a tak hlasitě, že nejsem schopná slyšet nic jiného.

6. KAPITOLA

Blíží se ke mně. Pomalu mezi námi zkracuje vzdálenost. Je jako lovec, co si odhodlaně jde pro svoji kořist. Nespustí ze mě pohled, jako by si chtěl ohlídat, že mu nikam neuteču. A já neutíkám, vlastně se ani nehnu. *Nedokážu to.* Nejspíš ani nedýchám. Nohy mi zřejmě přimrzly k podlaze a mozek ukončil činnost, protože nedokážu rozumně uvažovat a jediný, na co se zvládnou soustředit, je *on* a strach, který mě začíná pohlcovat. Všechno na něm křičí slovo *nebezpečí*. Napadá mě, že bych měla někoho zavolat, *Alexis*, nebo prostě začít ječet, ale to bych byla za totálního magora. Víím, že je to *on*, ten chlápek z metra, ale nikdo jiný o tom nemá ani páru. A já nemám jediný důkaz, že mě sleduje. *Nikdo by mi nevěřil.*

Jeho kroky ještě zpomalí, až se nakonec zastaví úplně. Moje nohy jsou najednou vratké a já se pevně chytím pultu, který nás dělí. *Je mezi námi pult, ale stejně mám pocit, jako by stál přímo u mě.* Srdce mi buší jako o závod, jak si prohlížím jeho tvář. Je mladý, bude jen o pár let starší než já. Tmavě hnědé, téměř černé vlasy, které by potřebovaly zkrátit, zářivě zelené oči, rovný nos, ostře řezaná čelist a...

Postupně mi dochází, že na mě ten muž mluví, ale

já nic neslyším. Srdcovité rty se mu pohybují, ale žádná slova z nich nevychází. Teprve když se nakloní přes pult, můj mozek začne opět reagovat a vnímat všechno kolem.

Znovu otevře ústa a já zaslechnu hluboký hlas s podrážděným podtónem. „Chcete, abych to zopakoval?“ zeptá se. Zůstává ke mně nakloněný, což mi nepřijde úplně normální. *On ale celkově nebude normální.*

Proto jsem to já, kdo o krok ustoupí, aby mezi námi vytvořil víc prostoru. Jakmile vstřebám jeho otázku, zatvářím se rozpačitě. „Cože?“ *Na co se mě to ptal?* Nemám nejmenší tušení, o čem mluví.

Narovná se, ale pořád se tváří stejně našťvaně. *On je našťvaný?* „Neměla byste dávat pozor, když si zákazník objednává?“ zpraží mě pohledem, jako kdyby bylo na místě, abych se zatraceně styděla. *Ale. Počkat. Cože?* „Dám si černou kávu. Bez mléka, jen trochu cukru. Mám vám to říct pro jistotu ještě jednou?“ Povytáhne obočí.

„N-ne,“ vykoktám. Následující slova se mi ze sebe podaří dostat bez problému, přestože jsem stále úplně mimo. „Budou to dva dolary a dvacet pět centů.“

Muž sáhne pro peněženku, ze které vytáhne tři jednodolarový bankovky. „Drobný si nechte. Jo a kávu si vypiju tady.“ Druhou větu významně zdůrazní, nejspíš abych třeba nebyla tak blbá a nepřinesla mu kafe v kelímku. Jenže to má smůlu. Já jsem momentálně v takovém rozpoložení, že bych místo kávy klidně přinesla kus koláče.

„Hned to bude,“ řeknu, když mi podá peníze. Všimnu si vytetované lebky, co mu pokrývá hřbet ruky. Hádám, že pod mikinou bude mít potetovanou celou paži. Vypadá na to. Muž mi věnuje poslední zamračený

pohled a bez jediného slova odchází k volnému stolu hned u dveří, zatímco já na něj čumím jak na blázna. *Nebo jsem to já, komu začíná hrabat?* Co se to teď stalo? Je to on, sakra! Určitě jo! Ale proč se chová tak... normálně? Muselo mu dojít, že jsem ho poznala. Ale zase... proč by sem jen tak přišel na kávu? Nebylo by to pro něj moc riskantní? Snažím se myslet jako on, ale vůbec mi to nejde. Kdyby to *byl on*, tak jeho příchod za mnou do práce by nebyl nejchytřejší krok a... já nevím, vůbec nevím, co si myslet.

Ani nevím, co s tím mám dělat.

Automaticky se pustím do přípravy kávy, kterou si objednal, a mezitím najdu pohledem Alexis. Pobíhá kolem zákazníků, očividně nemá čas, takže si nemůžu dovolit ji zastavit a povědět jí, že si myslím, že ten muž v černý mikině, co sedí u stolu, mě už několik týdnů sleduje, ale nejsem si tím úplně jistá a ke všemu nemám žádný důkaz. Nemám důkaz, že je to on. Nemám důkaz, že mě vůbec někdo sleduje. Kdybych jí to takhle podala, tak mě nejenže vyhodí, ale zajistí mi jízdenku do blázince. Zním jako šílenec.

Nepodívám se, abych si to potvrdila, ale něco mi říká, že mě pozoruje, zatímco připravuju jeho objednávku. Naliju kafe do hrnku s podšálkem a vyrazím asi na nejdlejší cestu svého života. Teď už můžu stoprocentně říct, že mě pozoruje. Ruce se mi třesou a on se zamračí, jak si toho všimne. Nejspíš si myslí, že jsem neschopná, ale to mě ani trochu netrápí.

Sotva dojdou k jeho stolu, postavím šálek s kávou před něj. „Káva bez mléka a cukru.“ Opakuju jeho objednávku. Nečekám žádný díky, takže se otáčím k odchodu, ale on mě rázem zastaví.

„Bez cukru? Zaslechla jste snad, že bych říkal bez cukru?“ ptá se, zatímco ke mně vzhlíží.

„Omlouvám se.“ Pokouším se s ním jednat jako s ostatními zákazníky, ale není to snadné, když vím, nebo *možná* vím, co je zač.

Zavrtí hlavou. „To je jedno.“ Natáhne se po cukřence na stole a cukr si do kávy přidá sám. Měla bych jít, ale já od něj nedokážu odtrhnout pohled. Napije se a tvář stáhne do znechucené grimasy. *Nechutná mu.*

Někde v sobě najdu špetku odvahy, která je ale dost silná na to, abych si založila paže na hrudi a naštvané se ho zeptala: „O co vám jde?“

Vrátí kávu na stůl a podívá se na mě, jako by se chtěl ujistit, jestli svoji otázku myslím vážně. „O to, abych si v klidu vypil *dobrou* kávu.“

Co? Zamračím se. O kávu mi vůbec nejde. „Ne, ne to nemyslím. Proč mě sledujete?“

Rty mu zacukají, ale rychle nepatrný náznak úsměvu zakryje neproniknutelnou maskou.

„Já vás sleduju?“

Jasně že to nepřizná. Přesto mu to připomenu, aby věděl, že *já* o něm vím. „Ano. V metru. Už několik týdnů.“

Teď už se rozesměje, což mi z těla vyrve i ten drobek odvahy, co ve mně byl. Najednou se cítím bezmocná a slabá. „Proč bych vás sledoval? Ani vás neznám. Jediný, co o vás vím, je, že jste v týhle práci mizerná.“ Nakrčí nos, když na vteřinu očima sklouzne k hrnku s kávou.

Mně je ale nějaká káva u zadku. Všechno se ve mně svírá, jelikož si začnu připouštět, že bych se mohla tak neskutečně splést. *Ne, to není možné. Byla jsem si tak jistá!* „Ale... musíte to být vy! Máte stejný oblečení a... prostě to poznám.“ Zoufale se snažím obhájit si podezření. Jenže když poslouchám vlastní slova, dochází mi, jak nesmyslně to zní.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Šílenství v nás.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.